

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118388844
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:6118388844.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcu: Bytové družstvo Prešov, so sídlom Bajkalská 30, 080 01 Prešov, IČO: 173 665, právne zastúpeného JUDr. Danielom Boľanovským, advokátom, so sídlom Bajkalská 30, 080 01 Prešov, proti žalovanému: R.. G. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom Q.. M. XX, XXX XX B., o zaplatenie 2.712,20 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 16Csp/56/2019 - 156 zo dňa 18.06.2019 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I. a III.
- II. Odmieťa odvolanie žalovaného voči výroku II.
- III. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca si žalobou uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie sumy vo výške 2.712,20 eura s príslušenstvom titulom neplnenia si povinnosti vyplývajúcich žalovanému zo zmluvy o výkone správy, nakoľko nepoukazoval žalobcovi ako správcovi bytového domu mesačné preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv a na plnenia spojené s užívaním bytu a na správu domu.

2. Okresný súd Prešov, ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.618,87 eur spolu s úrokom z omeškania

vo výške 8% ročne zo sumy 205,11 eur od 1.2.2018 do zaplatenia,
vo výške 8% ročne zo sumy 274,14 eur od 1.3.2018 do zaplatenia,
vo výške 8% ročne zo sumy 274,14 eur od 1.4.2018 do zaplatenia,
vo výške 8% ročne zo sumy 274,14 eur od 1.5.2018 do zaplatenia,
vo výške 8% ročne zo sumy 274,14 eur od 1.6.2018 do zaplatenia,
vo výške 8% ročne zo sumy 274,14 eur od 1.7.2018 do zaplatenia,
vo výške 8% ročne zo sumy 263,44 eur od 1.8.2018 do zaplatenia,
vo výške 8% ročne zo sumy 263,44 eur od 1.9.2018 do zaplatenia,
vo výške 8% ročne zo sumy 263,44 eur od 1.10.2018 do zaplatenia,
vo výške 8% ročne zo sumy 263,44 eur od 1.11.2018 do zaplatenia,

ako aj zmluvnú pokutu vo výške 93,33 eur, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd vylučuje vzájomnú žalobu žalovaného voči žalobcovi na samostatné konanie.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 7b ods. 5, § 8a ods. 1, § 8b ods. 2 písm. e), § 10 ods. 1, § 14 ods. 1, § 14 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, čl. 7 bod 1. a 2. a čl. 3 bod 4. Zmluvy o výkone správy.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie skutkovo odôvodnil tým, že žalovaný je vlastníkom bytu č. XX na X. poschodí bytového domu súp. č. XXXX, zap. na LV č. XXXXX, k. ú. B., G. M. č. XX v B., pričom uvedené je v konaní nesporným. Písomným podaním žalobcu zo dňa 9.10.2018, označeným ako upomienka, žalobca vyzýval žalovaného na úhradu poplatkov spojených s užívaním bytu celkovo v sume 29.662,47 eur, na ktorú žalovaný nereagoval. Z predpisu žalobcu - výmeru s účinnosťou od 1.2.2018 (č. I. 13 spisu) vyplýva, že mesačná záloha predstavuje sumu 274,14 eur a táto sa mení od 1.7.2018 na sumu 263,44 eur mesačne (č. I. 14 spisu). Zo zmluvy o výkone správy uzavretej 17.12.2017 medzi žalobcom a vlastníkami bytov vyplýva, že správcom bytového domu je žalobca, táto zmluva bola podpísaná väčšinou vlastníkov, žalovaný ju nepodpísal. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXXXX XX, k. ú. B., obec B., okres B. vyplýva, že na byt č. XX nachádzajúci na 7. poschodí bytového domu súp. č. XXXX, ktorý je vo vlastníctve žalovaného je vedených celkovo 27 exekučných konaní. Na pojednávaní konanom 18.6.2019 právny zástupca žalobcu uviedol, že trvá na podanej žalobe tak ako bola v písomnom podaní doručená súdu, pričom doposiaľ nedošlo k žiadnym úhradám doposiaľ zo strany žalovaného. Konštatoval, že cieľom odporu je podľa jeho názoru je predlžovanie súdneho sporu a žalovaný dlhodobo nespláca svoje záväzky voči Bytovému družstvu po dobu už niekoľkých rokov. Poukázal na viaceré rozhodnutia všeobecný súdov, napr. rozsudok tunajšieho súdu č. k. 12C/166/2013-515 zo dňa 24.10.2017 v spojení s rozsudkom KS PO č. k. 21Co/10/2018-618 zo dňa 2.5.2019 a nevrhol žalobe vyhovieť. Uviedol, že žalovaný neuhrádza žiadne sumy zo zmluvy o výkone správy, rovnako tak v zmysle zákona č. 182/1993. Konštatoval, že žalovaný je najväčším dlžníkom Bytového družstva. Námietky žalovaného považoval za nedôvodné, navrhol teda žalobe vyhovieť a v prípade úspechu si uplatnil náhradu trov konania. Nemal návrhy na doplnenie dokazovania a návrhy na doplnenie dokazovania zo strany žalovaného považoval za nedôvodné. Žalovaný na tomto pojednávaní uviedol, že namieta vyúčtovanie a spôsob účtovania výpočtu preddavkov. Konštatoval, že v roku 2010 začala premakať strecha, pričom mu nefungovala v byte elektrina a vznikali mu škody. Dôvodil, že je jeho právom zadržiavať peňažné prostriedky, pokiaľ mu žalobca spôsobuje svojim nekonaním škodu. Zároveň na tomto pojednávaní si žalovaný uplatnil započítanie sumy voči nároku žalobcu, ktorý pozostáva zo sumy, ktorú vyčíslil súdom stanovený znalec ako rozdiel žalobcom vyčíslených nákladov spojených s užívaním bytu a skutočnou spotrebou bytov, ktorý obýva žalovaný so svojou rodinou. Konštatoval, že je to len tvrdenie žalobcu, že je žalovaný dlžníkom v takomto rozsahu. Navrhol žalobu zamietnuť, pričom zároveň trval na dokazovaní výsluchom predsedu Bytového družstva, technického námestníka, bytového námestníka ako aj zamestnanca R.. Z., ako aj na výsluchu účastníkov schôdze ako aj súdneho znalca.

5. Súd prvej inštancie právne vec posúdil tak, že súd viazaný zásadou procesnej ekonomickej konania pred súdom ako aj tým, že povinnosťou súdu je dať odpoveď na argument, ktorý je významný, nie na tie argumenty, ktoré pre posúdenie veci podstatný význam nemajú. Zásadou spravodlivého procesu je riadne odôvodnenie rozhodnutia, uvedené vyplýva z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj na taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ide však o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Ruiz Torija c/ Španielsko z 9.12.1994 Séria A, č.303- A; Hiro Balani c/ Španielsko z 9.12.1994, Séria A, č.303- B). Bývanie bezpochyby zastáva kľúčové miesto v sociálnej a ekonomickej politike modernej spoločnosti. Poukazovanie žalovaného na to, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 15C/120/2014 sa rozhoduje o výške pohľadávky, ktorú popiera z toho dôvodu, že byt nemôže riadne užívať, nakoľko do bytu cez strechu zateká, je potrebné uviesť, že v tomto konaní žalovaný sa na jednej strane domáha vykonania opráv na bytovom dome práve z fondu, na tvorbe ktorého sa už od roku 2011 nijak nepodieľa, na to súd poukazuje len z morálneho aspektu. Ak by sa takto rozhodol každý z vlastníkov bytov v bytovom dome alebo viacerí vlastníci bytov, postupom času by nielen teoreticky mohla nastať situácia, že celý bytový dom by mohol schátrať a stať sa neobývateľný, nakoľko by údržbu bytového domu nebolo možné

pre nedostatok finančných prostriedkov vykonávať vôbec. Dlh žalovaného vo vzťahu k jeho bytu v tomto konaní predstavuje sumu 2.712,20 eur, avšak celkovo predstavuje sumu takmer 30.000 eur, pričom je vo vzťahu k tomuto bytu vedených minimálne 27 exekučných konaní. Samotný žalovaný uviedol, že pozastavil platby žalobcovi z dôvodu neriešenia opravy strechy. Súd prvej inštancie však mal za to, že vzájomná žaloba diktovaná žalovaným na pojednávaní sa javí ako účelový krok, ako oddialiť meritórne rozhodnutie v predmetnej veci. Na základe vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie mal za to, že žaloba bola dôvodná, nakoľko žalovaný žiadnym právne relevantným spôsobom nespochybnil nárok žalobcu. Len subjektívny pocit žalovaného o nesprávne vyrubovanej výške úhrad spojených s užívaním bytu nepostačuje preto, aby sa vlastník bytu mohol svojvoľne rozhodnúť pozastaviť platby správcovi bytového domu. Z ustanovenia § 517 ods. 1, 2 OZ vyplýva, že dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Keďže nezaplatením jednotlivých úhrad sa žalovaný dostal do omeškania s plnením úhrad, žalobcovi prináleží aj úrok z omeškania v zmysle uzatvorenej zmluvy o výkone správy a žalobcom predloženej špecifikácie. Súd prvej inštancie zamietol návrh na doplnenie dokazovania výsluchom predsedu Bytového družstva, technického námestníka, bytového námestníka ako aj zamestnanca R. Z., ako aj na výsluchu účastníkov schôdze ako aj súdneho znalca, nakoľko ich výsluch považoval súd za nadbytočný, pričom mal za to, že dokazovanie v tomto smere by neprineslo žiadne pre spor relevantné skutočnosti spôsobilé objasniť skutkové okolnosti danej veci. Súd tak rozhodol tiež so zreteľom na hospodárnosť konania a nenavyšovanie ďalších trov konania. S ohľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, teda žalobe vyhovel. Zároveň samostatným výrokom vylúčil na samostatné konanie vzájomnú žalobu žalovaného voči žalobcovi v zmysle § 147 ods. 4 C.s.p., nakoľko rozhodovanie o nároku žalovaného v tomto konaní by bolo nehospodárne.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP, v zmysle ktorých žalobca bol v konaní plne úspešný, a preto má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Proti rozsudku včas podal odvolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na nové konanie a nové rozhodnutie. Podané odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a písm. h). Posudzovanie dôkazov a ich zabezpečovanie a vyhodnocovanie zo strany súdu prvej inštancie zostali v rovine osobných úvah a domnienok súdu bez náležitého právneho výkladu podporeného a limitovaného adekvátnymi právnymi predpismi. Takýto postup nemožno nazvať inak ako svojvôľou sudcu pri nezohľadnení jednoznačných dôkazov, čo vytvára vážnu prekážku a vadu konania na súde prvej inštancie. Keďže na žiadosť žalovaného mu nebol súdom predložený zvukový záznam z pojednávania konaného dňa 18.06.2019, boli zmarené možnosti žalovaného zákonným spôsobom uskutočniť všetky možnosti účinnej obrany. Zákonný sudca napriek tomu, že žalobca svoje tvrdenia účelovo menil niekoľkokrát podľa potreby konania tak, aby dôkazná situácia vyznela v prospech žalobcu, napriek závažným skutočnostiam favorizoval tvrdenia len samotného žalobcu. Súd prvej inštancie zamietol vykonať dôkazy, ktoré by potvrdili tvrdenia žalovaného. Sudca súdu prvej inštancie sa uchýlil k vlastnej tvorbe dôkaznej situácie, keď svojou svojvôľou bez akýkoľvek dôkazov ustanovil dlh žalovaného na sumu 30.000,- eur a pripomenul, že voči žalovanému je vedených 27 exekučných konaní, čo so samotným konaním nemá žiadnu súvislosť. Zákonný sudca si nenašiel čas preskúmať a vykonať navrhnuté dôkazy, ktoré by objasnili skutkový stav konania. Práve naopak, začal sa zaoberať vecami, ktoré si vôbec neoveril a ktoré s konaním nijako nesúviseli. Nevykonanie dôkazov so zreteľom na nehospodárnosť neobstojí už len z toho dôvodu, že samosudca sa nijako nevysporiadal s účelovými tvrdeniami žalobcu, ktoré neustále menil. O nezákonnosti rozhodnutia možno hovoriť aj z toho dôvodu, že súd zamietol vzájomnú žalobu voči žalobcovi. Žalovaný si naďalej uplatňuje započítanie sumy voči nároku žalobcu a tento protinávrh žalovaného voči nároku žalobcu je obranou a nie začatím nového konania. Žalovaný žiada započítať voči nároku žalobcu sumu všetkých škôd spôsobených titulom zle alebo nedôvodne vykonávanej správy nehnuteľnosti a správcom nesprávne stanovenými hodnotami spotreby v žalobcovom byte, ako aj celú sumu rozdielov medzi žalobcom stanovenými platbami za byt žalovaného a platbami, ktoré mal správca účtovať vzhľadom na

skutočné dodávky a skutočný stav bytu žalovaného. Uvedené sumy žiada žalovaný započítať do úplnej výšky nároku žalobcu, vrátane úplnej výšky príslušenstva nároku.

8. Voči podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným a preskúmateľným spôsobom vysporiadal so všetkými pre konanie podstatnými a rozhodujúcimi skutočnosťami, ako aj so všetkými vykonanými dôkazmi jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach, tieto správne vyhodnotil a nevezhliadol dôvod, pre ktorý by došlo k zásahu do absolútneho práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. S ohľadom na osobu žalovaného, ako aj na dôkazy, ktoré žalobca predložil je zrejmé, že vplyvom svojho nekonania, a teda neuhrádzania povinných platieb do fondu prevádzky, údržby a opráv, žalovaný spôsobuje vlastníkom bytového domu značný nedoplatok do fondu opráv, čo má za následok nemožnosť čerpania finančných prostriedkov z finančných inštitúcií za účelom opravy a údržby bytového domu. Žalovaný si svoje judikované záväzky nijako neplní, a to ani len sčasti. Žalovaný nijako neplní svoje povinnosti vyplývajúce z užívania bytu, ktorý je súčasťou bytového domu a takýmto spôsobom poškodzuje ostatných spoluvlastníkov bytového domu, ktorí musia sanovať vzniknuté saldo na fonde opráv. Žalovaný dlhodobo nevykonal akúkoľvek úhradu na plnenia spojené s užívaním bytu a do fondu opráv. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže odvolateľ v podanom odvolaní sa odvoláva na všetky odvolacie dôvody, pričom tieto nemajú žiaden relevantný základ v predmetnom konaní, žiadal, aby odvolací súd odvolanie odmietol, resp., aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

9. K žalobcom podanému vyjadreniu k odvolaniu sa žalovaný písomne nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05). Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi súd podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto súd dospel sú nielen pre právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne, zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia, je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

14. K prvej odvolacej námietke žalovaného ohľadne nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorým malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces voči samotnému žalovanému z

dôvodu, že mu nebol doručený zvukový záznam z pojednávania konaného dňa 18.06.2017 odvolací súd uvádza, že samotný žalovaný neuviedol, ako by malo nedoručenie zvukového záznamu z pojednávania dňa 18.06.2019 porušiť jeho právo na spravodlivý proces, keď nekonkretizoval, aké konkrétne skutočnosti neboli v samotnej písomnej zápisnici z predmetného pojednávania zaznamenané, resp. ako by takého nekonkrétne zápisy mohli porušiť jeho právo na procesnú obranu. Zároveň možno konštatovať, že na predmetnom pojednávaní bol samotný žalovaný prítomný, teda napriek nedoručeniu zvukového záznamu z predmetného pojednávania, mohol nezhodu zvukového záznamu s písomnou zápisnicou v rámci napádania jej obsahových náležitostí konkretizovane namietat'. Z vyššie uvedeného dôvodu považuje odvolací súd námietku žalovaného spočívajúcu v nedoručení zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 18.06.2019 za nedôvodnú.

15. K druhej námietke žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je svojvoľné, pričom zohľadňovanie jednotlivých dôkazov považoval žalovaný za svojvoľu z pohľadu súdu prvej inštancie, odvolací súd uvádza nasledovné. Z citovanej judikatúry vyplýva, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom v súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, teda s uplatnením nárokov a obranu proti takémuto uplatneniu. Pritom uvedené nedostatky musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa slovníka cudzích slov „arbitráry“ znamená „ľubovoľný, javiaci sa ako ľubovoľný, bez rozumnej opory, závislý len na individuálnom rozhodnutí, ako sa človeku chce, nie na všeobecne platných dôvodoch“. Synonymom slova arbitráry je slovo svojvoľný. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR, arbitrárne rozhodnutie všeobecného súdu znamená najmä extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, skutkovými a právnymi zisteniami. Interpretácia, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry) bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax. Nerešpektovanie kogentnej normy, interpretácia, ktorá je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti (predpojatý formalizmus) a zároveň hodnotenie dôkazov vykonaných bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej novej interpretácii nevyplýva prijatý skutkový základ.

16. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol relevantné dôvody svojho rozhodnutia. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne nedôvodné, resp. ústavne nekonformné, pretože sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

17. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (porovnaj napr. I. ÚS 188/06).

18. Čo sa týka tretej odvolacej námietky, že súd prvej inštancie zamietol dôkazy navrhované žalovaným, odvolací súd uvádza, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to z bodu 31 rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že tento zamietol návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom predsedu bytového družstva, technického námestníka, bytového námestníka, ako aj zamestnanca R.. Z. a výsluch účastníkov schôdze a súdneho znalca. Dôvodom zamietnutia týchto návrhov na doplnenie dokazovania bola z pohľadu súdu prvej inštancie skutočnosť, že tieto výsluchy osôb považoval za nadbytočné a dokazovanie v tomto smere by neprineslo žiadne, pre spor relevantné skutočnosti, spôsobilé objasniť skutkové okolnosti danej veci. Súd prvej inštancie zároveň poukázal aj na zásadu hospodárnosti konania. K uvedenému odvolací súd dopĺňa, že samotný žalovaný pri predmetných návrhoch na doplnenie dokazovania spočívajúcich vo výsluchu svedkov, tieto svoje návrhy na dokazovanie riadne neodôvodnil, keď neuviedol, čo takýmito dokazovými prostriedkami v konaní preukázať chce, resp., akým konkrétnym skutočnostiam by výsluch týchto svedkov v konaní viedol. V tomto odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/262/2009, v ktorom sa okrem iného uvádza, že pokiaľ sporová strana navrhuje súdu dôkaz, je povinná uviesť, ktoré skutočnosti sa týmto dôkazom majú preukázať, inak sa vystavuje možnosti, že súd nevykoná dokazovanie dôkazom, ak nebude zrejmý účel vykonania navrhnutého dôkazu. Súd však nie je viazaný návrhmi sporových strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Tu možno konštatovať,

že v rámci odvolacej námietky nevykonania dôkazov rovnako samotný žalovaný v podanom odvolaní nekonkretizoval u jednotlivých návrhov na dokazovanie, ktoré boli súdom prvej inštancie zamietnuté, čo takýmito dôkaznými prostriedkami preukázať chcel, resp. aké tvrdenia žalobcu by predmetné dôkazné prostriedky mali vyvracať. Z vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že predmetná odvolacia námietka žalovaného nie je dôvodná.

19. K štvrtej odvolacej námietke žalovaného o zamietnutí vzájomnej žaloby, ktorú si v konaní voči žalobcovi žalovaný uplatnil, keď žiadal započítať voči nároku žalobcu sumu všetkých škôd spôsobených mu titulom zle alebo nedôsledne vykonávanej správy nehnuteľnosti, nesprávne stanovenými hodnotami spotreby v žalovaného byte, ako aj nesprávne stanovenej sumy rozdielov medzi žalobcom stanovenými platbami za byt žalovaného, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vzájomnú žalobu nezamietol, ale túto samostatným výrokom vylúčil na samostatné konanie postupom podľa ust. § 147 ods. 4 Civilného sporového poriadku. Aj vzhľadom na túto skutočnosť je námietka ohľadne zamietnutia vzájomnej žaloby žalovaného voči žalobcovi z pohľadu odvolacieho súdu nedôvodná.

20. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých častiach ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom odvolanie žalovaného bolo vyhodnotené ako nedôvodné, a preto bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu a zároveň odvolací súd dodáva, že v samotnom odvolaní žalovaný neuvádza, že žiada trovy odvolacieho konania žalobcovi nepriznať z dôvodu, žeby v danej veci existovali dôvody hodné osobitného zreteľa alebo iné výnimočné okolnosti. Odvolací súd vzhľadom na túto skutočnosť nevzhladol dôvody na aplikáciu ust. § 257 CSP.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).